

Ein nátt í avrúsing

Eg hoyri kirkjuklokkur og eina ótýðiliga rødd, ið syngur ein sálm.

Ikki aftur. Eg orki ikki handan fanan. Skilji heldur ikki, hví hann enn er her.

Vakni til eina marru. Veit væl, hvar eg eri. Kenni væl hvítu veggirnar. Hetta er hvørki fyrstu ella aðru ferð eg eri her – beint her, í sama stað.

Veit bara ikki, hvussu leingi eg havi verið her. Tíðin er altíð við síðurnar av mær, sum ein fylgisveinur, ið skulkaði, tá hann skuldi læra um relativitetsástøðið.

Havi gloymt at stakka bøkur á knæhøga skápið við seingjarstokkin, so har hevur fanin fingið sær sess. Eg varnist hann í eygnakrókinum, men tá eg hyggi beint á hann, so hvørvir hann og situr síðani knappliga á stólinum við kommoduna – altíð í eygnakrókinum.

Hann hevur lært seg onkra nýggja akkord á guittarinum og syngur nú sálmin í ein djúpan G-moll.

*Sov blítt og søtt
og droym um sól
sum lýsir yvir garð ...*

Eg andi djúpt og leypi upp, út úr rúminum og inn á vesið. Koyri hondina niður í lumman og royni at boyggja fingrarnar um eina nál, ið eg havi goymt til slíkt høvi. Forbannaðu ristingarnar eru ein forðing, men at enda fær tummilin og peikifingurin fatur, og eg koyri nálina upp til oyrað. Pressi hana inn. Fáit ilt. Pressi harðari.

Eitt ússaligt tár lekur úr eyganum og trillar oman eftir kjálkanum. Kroppurin roynir at seta eitt mark við? pínugáttina.

Harðari.

Endiliga byrjar tað at bleiktra. Beinini detta blíðliga undan mær. Ein larmandi tøgk køvir sálmasangin úr sovikamarinum, og fanin hvørvur.

Stutt eftir hvørvur alt.

Til ein stór tá tappar inn í síðuna á mær, og eg vakni og síggi beint upp á ein naknan búk, ið er dottin út úr undirbuksunum. Andlitið síggi eg ikki fyri búkinum.

Eg ætli mær at rópa, men hoyri meg sjálvan teska orðini: “Slepp tær av fananum til!”

Eg føli beinanvegin, at beinini ætla sær ikki at bera meg, so eg rulli á búkin, seti armarnar í gólvið og pressi meg upp á øll fýra. Síðani byrji eg at grulva.

“Hvat helviti feilar tær?”

Eg svari ikki, grulvi bara víðari. Føli eygu hansara í nakkanum á mær og royni at tillaga mína grulving, so hon tykist so elegant, sum til ber.

Eg ætli mær at teska, men hoyri meg sjálvan rópa orðini: “Halt kjaft, tín feiti fani.”

Síðani hoyri eg tung fet aftan fyri meg, ið steðga beint undir liðini á mær.

Og so verður alt aftur svart og hvirt. Lekkurt.

*Gud faðir, hann
í himni er
skal ansa eftir tær ...*

Eg vakni við hjartabankan, ræðslusligin. Kenni kalda gólvið móti kjálkanum. Fyrst føli eg meg sum bums, men so minnist eg, at eg havi havt verri soviundirlag - narkovrak má tað so vera.

Eg taki grulvingina upp aftur.

Eg komi fram til songina. Hyggi upp á hana, hyggi upp á hennara lokkandi, hvíta lak og innbjóðandi dýnu, ið eg vil skal fjala mítt ússaliga likam, sum eg eri bundin til.

Knappliga brestur kamarshurðin upp.

Ein snjóll rødd spyr, hvat fanin feilar mær.

Eg ignoreri hana og leggi alla mína styrkju í at lyfta armin og síðani byggja fingrarnar um dýnuna.

Eg fái fatur á henni. Dragi hana til mín.

Síður!

Til hon knappliga verður skrykt frá mær.

Eg lukti jarðber. Hyggi upp. Har stendur ein eingil.

Eg teski: "Góða balla meg".

Knappliga fái eg okkurt bleytt slongt í gronina. Fyrst einaferð og so einaferð afturat.

Eg fái fatur í beinið á henni og togi tað til mín. Hoyri eitt hart klams móti gólvinum. Eg dragi meg upp eftir beininum og leggi meg hjá henni. Taki dýnuna og koyri hana um okkum bæði.

Hon skríggjar.

Eg fari at munga eftir jarðberum, so eg flyti fingrarnar oman til kynið hjá henni. Áðrenn hon nær at reagera, so skumpi eg peikifingurin inn um portrið, og sum ein raskur soldatur sleppur hann sær út aftur í skundi og inn í munnin á mær at avlevera skattin.

Men.

Tað var ikki jarðber hóast alt.

Eingilin rópar: "Hjálp! Neyðtøka!"

Knappliga byrja kirkjuklokkurnar aftur at ringja.

Alt kennist kaotiskt, men tó í einari útgávu, ið er spæld í slow-motion. Men so minnst eg til, at eg eri í himmalríkinum, og har sleppur fanin hvørki at spæla ella syngja.

Hárini á arminum leggja seg, men stinga so brádliga upp aftur, tá eg hoyri eyðkenda guittarinngangin.

Síðani setur hann seg í eygnakrókin og leggur orð til.

*Tær einglar sínar sendir hann,
um vøggju standa teir, ...*

Eg orki ikki at venda mítt uppmerksemi móti honum, so eg hyggi bara beint fram. Har síggi eg knappliga hana, eingilin, ið bert er menniskjað Vera - ein ung genta, ið kom inn á Heilbrigdi í farnu viku.

Eg fari niður eftir nálini, men hon er har ikki.

... tí kanst tú sova trygt og væl ...

Hyggi biddandi upp á Veru, men verði møttur við andstygd. Eg royni at abstrahera frá menniskjanum og haldi fokus á málinum – at gerast ótilvitaður.

“Halt kjaft, tín helvitis hora.”

Menniskjað gevur mær ein frammaná. Tøgnin byrjar aftur at ringja, men missir síðani sambandið.

... og óttast einki meir.

“Tú hevði uppiborið tað”.

Tað slær aftur og aftur. Tekur síðani um skallan á mær og knúsar hann niður í gólvið, so heilin spreingist og fanin hvørvur.